

Sygn. akt III C 456/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Smolkowicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Kałuzińska

po rozpoznaniu 30 września 2016 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. W. 1 711,52 zł (tysiąc siedemset jedenaście złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami:

a. ustawowymi od kwoty 1 391,72 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze) od 23 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b. ustawowymi od kwoty 319,80 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy) od 21 lutego 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. W. 1 403 zł (tysiąc czterysta trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. określa wysokość wynagrodzenia biegłego T. S. za wydaną uzupełniającą opinię pisemną na kwotę 235,20 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych dwadzieścia groszy);

4. nakazuje wypłacić biegłemu T. S. kwotę określoną w punkcie 4 (czwartym) wyroku tymczasowo ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi;

5. postanawia uchylić punkt 3 (trzeci) postanowienia z 31 maja 2016 roku o wezwaniu powoda do uiszczenia zaliczki;

6. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi 412,25 zł (czterysta dwanaście złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt **III C 456/15**

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 18 maja 2015 roku A. W. reprezentowany przez adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 1 711,52 złotych wraz z ustawowymi odsetkami: od 1 391,72 zł od 23 stycznia 2015 roku

do dnia zapłaty, a od 319,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 21 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że na żadaną kwotę składają się: koszty naprawy uszkodzonego pojazdu A. A. o nr rej. (...), należącego do powoda oraz koszt najmu samochodu zastępczego. Powód wskazał, że powstała szkoda została spowodowana ruchem pojazdu O. (...) o nr rej. (...), którego posiadaczka J. M. (1) była ubezpieczona w dacie zdarzenia od odpowiedzialności cywilnej przez pozwaną /pozew wraz z uzasadnieniem – k. 2-6/.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że brak jest odpowiedzialności po stronie J. M. (1), wskazała, że zeznania świadka zdarzenia nie są wystarczające do przypisania winy ubezpieczonej, policja nie ukarała nikogo mandatem i nie ustaliła tożsamości sprawcy oraz istnieją rozbieżności w zeznaniach świadka i ustaleniach Policji. /odpowieź na pozew – k. 51-54/.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do końca procesu /protokół rozprawy - k. 113 /.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest właścicielem pojazdu A. A. o nr rej. (...) . J. M. (1) jest właścicielką pojazdu O. (...) o nr rej. (...) /okoliczności bezsporna/.

Z samochodu J. M. (1) korzystał często również jej konkubent W. P.. /zeznania świadka J. M. (1) – k. 73, protokół elektroniczny 00:23:08 – 00:39:55, zeznania świadka M. Z. (1) – k. 72, protokół elektroniczny 00:16:36-00:20:16, zeznania świadka M. B. (1) - k. protokół elektroniczny 00:05:17- 00:14:59/.

Samochód J. M. (1) często był uszkodzany przez nieznaną sprawców, miała wcześniej pękniętą szybę, urywane lusterka i wycieraczki. /zeznania świadka J. M. (1) – k. 73, protokół elektroniczny 00:23:08 – 00:39:55/.

Powód i J. M. (1) parkują samochody na otwartym parkingu przy ul. (...) w Ł.. Na parkingu tym brakowało miejsc do parkowania. W. P. często parkował pojazd w ten sposób, że uniemożliwiał wyjazd tym, którzy zaparkowali wcześniej /zeznania świadka J. M. (1) – k. 73, protokół elektroniczny - k. 70, 00:23:08 – 00:39:55, zeznania świadka M. Z. (1) – k. 72, protokół elektroniczny –k. 70, 00:16:36-00:20:16, zeznania świadka M. B. (1) - k. 71protokół elektroniczny –k. 70, 00:05:17- 00:14:59/.

Często o ok. godziny 6.00 kierowca, który chciał wyjechać, używał klaksonu, aby zastawiający umożliwił wyjazd /zeznania świadka M. Z. (1) – k. 72, protokół elektroniczny - k. 70, 00:16:36-00:20:16, zeznania świadka M. B. (1) - k. protokół elektroniczny, k. 70, 00:05:17- 00:14:59/.

Powód 22 grudnia 2014 roku o godz. 6.00 udał się do pracy, pozostawiając samochód A. (...) na parkingu /okoliczność bezsporna/

Tego samego dnia, ok. godz. 6.20, mieszkający w pobliżu parkingu M. B. (1) i M. Z. (1), usłyszeli klakson i zobaczyli, że O. (...) należący pod J. M. zastawia inny pojazd. Po kilku minutach zszedł konkubent J. M. (1) i przestawił auto, a następnie podjął manewr parkowania na wolnym miejscu. Wówczas uderzył tyłem swojego pojazdu (lewym tylnym narożnikiem) w prawy tylny błotnik A. (...) należącego do powoda. W O. (...) został uszkodzony tylny reflektor. /zeznania świadka M. Z. (1) – k. 72, protokół elektroniczny - k. 70, 00:16:36-00:20:16, zeznania świadka M. B. (1) - k. protokół elektroniczny – k. 70, 00:05:17- 00:14:59/.

Z uwagi na nieobecność powoda, M. B. (1) zostawił kartkę z informacją o zdarzeniu za wycieraczką samochodu / zeznania świadka M. B. (1) - k. protokół elektroniczny 00:05:17- 00:14:59/.

Ok. godziny 18.00 A. W. zobaczył informację i uszkodzenia w obu pojazdach. Udał się do W. P., ale ten mimo, że potwierdził stłuczkę, nie chciał spisać oświadczenia Wówczas powód wezwał policję /przesłuchanie powoda – k. 113, protokół elektroniczny – k. 114 00:01:49-00:05:27 /

Powód powiadomił o zdarzeniu policję. Policjanci, po wysłuchaniu powoda i M. B. (1), o godz. 18.07 sporządzili notatkę służbową. Wskazali w niej, że kierujący O. (...) podczas cofania, nie zachowując ostrożności uderzył w stojący pojazd A. (...) oraz, że A. ma zarysowany tylni prawy błotnik, a świadek zdarzenia oświadczył, że do zdarzenia doszło 22 grudnia 2014 roku o godz. 6.35. Policjanci pouczyli powoda, że ponieważ do zdarzenia doszło poza drogą publiczną, a czyn nie spowodował zagrożenia dla innych osób i nie zawiera znamion wykroczenia roszczeń należy dochodzić z ubezpieczenia OC pojazdu lub na drodze cywilno-prawnej / notatka służbowa – akta szkody/

W związku z uszkodzeniem auta, powód od 20 stycznia do 21 stycznia 2015 r. wynajął pojazd zastępczy za kwotę 319,80 zł. Powód zapłacił za naprawę pojazdu 1 391,72 zł oraz za najem pojazdu zastępczego łącznie 1 711,52 /faktura VAT, potwierdzenie zapłaty – k. 39/.

A. W. zgłosił szkodę pozwanej 23 grudnia 2016 roku. Pozwana dwukrotnie odmówiła wypłaty odszkodowania /akta szkodowe, okoliczności niesporne/.

8 stycznia 2015 r. policjantka A. B. sporządziła kolejną notatkę urzędową, w której szerzej opisała zeznania świadka M. B. (1), który opisał, że widział jak kierujący pojazdem O. podczas manewru cofania uderzył w pojazd A. A., a następnie zaparkował obok i oddalił się, nie zostawiając swoich danych. Policjanci nie przesłuchali wskazanego sprawcy, gdyż nikt nie otworzył drzwi /notatka z 8 stycznia 2015 roku, akta szkodowe/

Zakres i charakter uszkodzeń samochodu marki A. wskazuje, że mogły one powstać w okolicznościach podanych przez świadka M. B. i M. Z.. Uzasadnione koszty naprawy samochodu powoda wyniosły 1 704,14 zł – bez podatku VAT – 1 385,48 zł . Stawka najmu pojazdu zastępczego o klasie pojazdu A. A. mieściły się w przedziale od 139 -271 zł brutto za dobę /opinia biegłego – k. 83-90, opinia uzupełniająca biegłego – k. 105/.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. B. (1) i M. Z. (1), opinii biegłego sądowego , notatkach policji i przesłuchaniu powoda. Dowody te pozwoliły na odtworzenie przebiegu zdarzeń i ustalenie, że W. P., korzystający z pojazdu J. M. uszkodził pojazd powoda. Należy wskazać, że wbrew twierdzeniom pozwanej nie ma rozbieżności pomiędzy notatką policji, a zeznaniami świadka M. B.. Powód w chwili zdarzenia przebywał w pracy i wezwał policję dopiero w godzinach popołudniowych, po tym jak dowiedział się o szkodzie. O godzinie 18.07 (po obejrzeniu miejsca zdarzenia) policjanci sporządzili notatkę służbową, ale od razu wskazali w niej, że świadek M. B. oświadczył, że do zdarzenia doszło rano, o godz. ok. 6.35. Do ukarania mandatem nie doszło, gdyż do zdarzenia doszło poza drogą publiczną. Okoliczność, że policja odstąpiła od przesłuchania wskazanego przez świadka sprawcy zdarzenia nie może obciążać powoda. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że już w dniu zdarzenia świadek wskazał godzinę zdarzenia i osobę sprawcy, zeznania te później nie zmieniły się. Taki sam przebieg zdarzeń jak z zeznań świadka M. B., wynika również z zeznań drugiego ze świadków M. Z.. Należy podkreślić, że o ile świadek M. B. był wcześniej w konflikcie ze sprawcą, M. Z. znał sprawcę tylko z widzenia, nie znał jego dokładnych danych (poza imieniem), nie miał żadnego interesu, aby obciążać go nieprawdziwymi zeznaniami. Biegły sądowy po zapoznaniu się m.in. z zeznaniami świadków nie wskazał żadnych okoliczności, które pozwałyby na wykluczenie, że szkoda powstała w innych okolicznościach. Zeznania J. M. (1) są o tyle nieprzydatne, dla ustalenia stanu faktycznego, że nie była ona na miejscu zdarzenia, a konkubent mógł ją nie poinformować, że 22 grudnia 2014 roku, uszkodził pojazd podczas przestawiania. Świadek nie potrafiła podać kiedy doszło do uszkodzenia lampy w jej pojeździe, kiedy i gdzie dokładnie był naprawiany i co było uszkodzone w pojeździe. Okoliczność, że samochód był w okresie świątecznym naprawiany nie oznacza, że 22 grudnia 2014 r. nie doszło do stłuczki z jego udziałem. Jak zeznała J. M. pojazd był naprawiany na C., a więc pojazd był w takim stanie, że można było się nim przemieszczać. W ocenie Sądu zeznania świadka miały na celu uniknięcie odpowiedzialności za zdarzenie.

W zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego należy wskazać, że nie był on spóźniony, gdyż został zgłoszony wówczas, gdy pozwana po raz pierwszy zakwestionowała wysokość szkody poniesionej przez powoda. (art. 217 § 1 i 2 k.p.c.)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Podstawę prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za sprawcę wypadku na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Szczegółowe zasady odpowiedzialności strony pozwanej regulowane są również przepisami ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.)

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody. Należy przy tym podkreślić, że udostępnianie pojazdu innej osobie, niż ubezpieczony nie wyłącza odpowiedzialności posiadacza za skutki związane z ruchem tego pojazdu wobec osób trzecich. Ubezpieczyciel odpowiada, zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania, limitowana z jednej strony kwotą określoną w umowie ubezpieczenia, winna z drugiej strony odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku. Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikała (art. 361 § 2 k.c.) i następuje według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363§1 k.c.). Wybór naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu, zaś jej wysokość wynika jedynie z wysokości szkody.

Zgodnie z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania (powód) może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania. W uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, (sygn. III CZP 68/01, opubl. w OSPiKA z 2002 roku, nr 7-8, poz. 103) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT". W chwili obecnej należy je uznać za ugruntowane w orzecznictwie mimo, że obecnie obowiązuje inna ustawa o cenach niż w chwili wydania tego orzeczenia (por np. judykaty Sądu Najwyższego: uchwała z dnia 22 kwietnia 1997 roku, sygn. III CZP 14/97, opubl. w OSNC z 1997 roku, nr 8, poz. 103, wyrok z dnia 11 czerwca 2001 roku, sygn. V CKN 226/00, opubl. w OSPiKA z 2001 roku, nr 3, poz.40, wyrok z dnia 20 lutego 2002 roku, sygn. V CKN 908/00, lex nr 54365).

Powód na skutek ruchu pojazdu ubezpieczonej J. M. poniósł szkodę na skutek konieczności naprawy pojazdu, jak również konieczności wynajmu pojazdu zastępczego. Ich wysokość odpowiadała cenom rynkowym, co wynika m. in. z opinii biegłego sądowego. Powód zapłacił również podatek VAT od wykonanych usług i odszkodowanie winno zostać powiększone o uiszczony podatek.

Mając powyższe na względzie Sąd uwzględnił powództwo i zasądził na rzecz powoda kwoty wskazane w pozwie wraz z odsetkami za opóźnienie.

Odsetki od zasądzonej kwoty należą się powodowi od daty wymagalności roszczenia (art. 481 k.c.). Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.), wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, chyba że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Powód zgłosił szkodę (...) roku i w terminie 30 dni było możliwe ustalenie podstaw do wypłacenia odszkodowania za naprawę pojazdu, a następnie

w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego. Sąd na powołanej podstawie orzekł o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu. .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwaną, która przegrała spór.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), orzekł o pobraniu od pozwanej tytułem kosztów sądowych, związanych z wydaniem opinii przez biegłego sądowego.